

Prof. Mariusz Dąbrowski
mariusz.dabrowski@asp.waw.pl
tel. 664 128 180

Konstancin-Jeziorna, 29.09.2018r.

Ocena pracy doktorskiej, dorobku artystycznego i dydaktycznego Pana mgr Grzegorza Dudzika sporządzona w związku z przewodem doktorskim wszczętym przez Radę Wydziału Operatorskiego i Realizacji Telewizyjnej Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi.

Pan Grzegorz Dudzik jest artystą niezwykle cierpliwym, odważnym i kreatywnym. Wystarczy przyrzeć się liście jego działań.

1990: Fotografie '90 - wystawa zbiorowa, Zielonka, Galeria Miejskiego Ośrodka Kultury; 1991: Fotografie '91 - wystawa zbiorowa, Zielonka, Galeria Miejskiego Ośrodka Kultury; 1994: Noc i dzień - autorska wystawa fotografii, Zielonka, Galeria Miejskiego Ośrodka Kultury; 1995-1999 Prowadzenie Galerii w Zielonce; 1996: „Lynn Huntley-Wyczółkowski - Fotografia Artystyczna” - kurator wystawy; 1997: „Leszek Wyczółkowski - Grafika” - kurator wystawy; „Witold Wyczółkowski - Kwiaty i Portrety” - kurator wystawy; „Ewa Bąk - rysunek” - kurator wystawy; 1998: „Karakorum. Wokół doliny Hunzy” [autorska wystawa fotografii, galeria w Zielonce]; 2002: Dzieje idei Agnieszki Helwich [publikacja, monografia autorska z zakresu historii i historii architektury]; 2004: Gustaw Holoubek, Powołać do życia iluzję [współautorstwo ilustracji-fotografii w publikacji]; Nasfeterowie [publikacja o rodzinie filmowców, współautorstwo monografii]; 2005: Spotkanie z Mistrzem (E.Bryll, G.Holoubek, M.Stajewski, L.Śliwonik, R. Królikowski) [współautorstwo - projekt warsztatów oraz publikacja, autorstwo ilustracji]; Przyczynek do dziejów karczem w Polsce (XVII - XIXw) - próba odtworzenia historii i charakterystyki karczem z terenu Zielonki w: „Studia i Materiały do Dziejów Powiatu Wołomińskiego” [publikacja autorska, z zakresu historii i historii architektury]; 2006: Król Edyp w realizacji Teatru Ateneum w Warszawie, [publikacja, współautorstwo ilustracji-fotografii w publikacji]; Odzyskany kościół [forma dokumentalna, autorstwo - scenariusz, zdjęcia], emisja TVP3; Tekst bardzo współczesny [forma dokumentalna, 14 min., produkcja, zdjęcia], realizacja dla Polskiej Fundacji Dzieci i Młodzieży; Wypędzeni. Zielonka 1944 [publikacja popularnonaukowa, współredakcja]; Local Press Photo 2006 - uczestnictwo w wystawie zbiorowej, Urząd Wojewódzki, Warszawa; Małe Ojczyzny Powiatu Wołomińskiego [opieka artystyczna projektu, redakcja, współautorstwo projektu okładki] - warsztaty fotografii, wystawa fotografii, publikacja albumu fotografii;

2007: Było pięciu Klubów [etiuda, 26 min.; etiuda szkolna, współrealizacja], publikacja - przegląd - Łodzią po Wiśle; Local Press Photo 2007 - uczestnictwo w wystawie zbiorowej, nagroda Zdjęcie Roku, ekspozycja plenerowa, Plac Bankowy Warszawa, październik 2007, Łanów przestrzeń bez granic - tomik wierszy jako efekt projektu międzynarodowego polsko-ukraińskiego, współredaktor, projekt; 2008: Tu się poznali rodzice Norwida [publikacja, monografia współautorstwo]; Rozmowy o sztuce (Ernest Bryll, Leszek Żebrowski) [współautorstwo - publikacja, autorstwo ilustracje-fotografie]; albo-albo [etiuda 12 min.; etiuda szkolna, scenariusz, reżyseria, zdjęcia]; 2009: Liderzy w Ameryce [reportaż, scenariusz, realizacja, zdjęcia] zrealizowano dla Polsko-Amerykańskiej Fundacji Wolności; Strachówka - w poszukiwaniu źródeł [scenariusz, realizacja, zdjęcia] zrealizowano dla Fundacji Wspomagania Wsi; Wszechnica.org.pl - portal prezentacji filmowych wykładów zrealizowany przez Fundację Wspomagania Wsi i Collegium Civitas - opieka artystyczna podczas powstawania portalu; 2010: Wszechnica.org.pl - opieka artystyczna - prezentacji filmowych wykładów zrealizowany przez Fundację Wspomagania Wsi i Collegium Civitas; Marki zapamiętane [współautorstwo, współredakcja - wystawa fotograficzna, katalog]; Bitwa pod Grunwaldem i Hołd Pruski. Historia oczami Matejki. ... wierzył, że jest narzędziem Opatrzności [realizacja wideowykładu] - prezentacja - Wszechnica.org.pl; 2011: Życiorysy. Gutowski, Janikowski, Orwid. Projekt z zakresu edukacji kulturalnej oraz publikacja - opieka artystyczna; Zielonka obrazami opowiedziana, album fotograficzny, współredaktor; 2012: Projekt „W ciszy” - realizacja dokumentalna; 2014: Józef Orwid - publikacja monograficzna, współautorstwo (autorzy A.Kielak, G.Dudzik); Wypędzeni. Zielonka 1944, publikacja, wyd. 3 rozszerzone i uzupełnione, współautorstwo, współredakcja.

Pan Grzegorz to artysta poszukujący, obdarzony niezwykłą cierpliwością, stawiający przed sobą bardzo wysoko poprzeczkę, także jako organizator, kreator i dokumentalista życia kulturowego małych społeczności. Urodził się przedostatniego dnia, pierwszego miesiąca 1970 roku w Warszawie. Od urodzenia mieszka w podwarszawskiej Zielonce, gdzie ukończył edukację podstawową. Szkołę średnią ukończył w Warszawie, w 1989 roku było to Technikum Elektroniczne, Elektroniczno-Mechanicznych Zakładów Naukowych im. M. Kasprzaka. Od czasów szkoły średniej w obrębie zainteresowań Grzegorza była fotografia, film i realizacja video. W latach 1985 -1988 byłem aktywnym członkiem Dyskusyjnego Klubu Filmowego w Pałacu Młodzieży w Warszawie.

Jego droga do samodzielności artystycznej rozpoczęła się w 1990 roku pierwszymi wystawami zbiorowymi i indywidualnymi, organizowanymi dla młodych twórców przez Ośrodek Kultury w Zielonce. W 1992 roku przyjął stanowisko instruktora zajmującego się pracownią fotografii i rejestracją wideo w tymże Ośrodku.

Od 2002 roku rozpoczął współpracę z organizacjami pozarządowymi działającymi w Warszawie i na Mazowszu, realizującymi i finansującymi projekty z zakresu edukacji kulturalnej. Były to m.in. Stowarzyszenie Art-animacje, Stowarzyszenie Porozumienie dla Zielonki, Polsko-Amerykańska Fundacja Wolności, Polska Fundacja Dzieci i Młodzieży, Fundacja Wspomagania Wsi. W ramach tej współpracy w latach 2002-2012 zrealizował i współrealizował kilkanaście projektów

z zakresu animacji kulturalnej, popularyzacji teatru, produkcji spektakli teatralnych, realizacji form dokumentalnych, edukacji artystycznej. W latach 2003 - 2006 współpracował z Teatrem Ateneum im. Stefana Jaracza w Warszawie w zakresie dokumentacji fotograficznej i ilustracji wydawnictw, co zaowocowało publikacją fotografii w kilku wydawnictwach przygotowywanych przez teatr.

W latach 2007-2010 był pracownikiem Urzędu Miasta Marki. W roku 2010 wybrany został Burmistrzem Miasta Zielonki. Nasz Pan Burmistrz obronił trzy magisteria, kolejno z filozofii, dziennikarstwa i sztuki filmowej, oraz ukończył dwa kierunki studiów podyplomowych z historii oraz zarządzania instytucjami edukacji i kultury.

Doktorant jest nie tylko aktywnym twórczo artystą, ale i osobą kreującą rzeczywistość wokół siebie. Przyglądając się twórczości artystycznej Pana Grzegorza urzekły mnie dwa elementy składowe: przestrzeń i czas. Są one kształtowane w ten sposób, że widz zaczyna zwracać uwagę na fizyczność. Twórcę zajmuje sposób, w jaki ją odbieramy.

Można zaryzykować określenie wypowiedziane przez McLuhan'a, że Pan Grzegorz nie jest jako artysta zainteresowany wyrażaniem uczuć i myśli poprzez swój sposób postrzegania, ale poprzez sposób postrzegania odbiorcy.

Praca „W ciszy” zmusza do refleksji. W większym niż zwykle stopniu koncentruje się na subiektywnym odbiorze widza. Dudzik stawia nas w sytuacji, w której nieuniknione jest zastanowienie się nad naszą percepcją. Jest to czymś więcej niż refleksją w potocznym tego słowa znaczeniu. Odnoszę wrażenie, że może to być rodzaj kontemplacji angażującej nasze wszystkie zmysły, przekraczając moment, w którym w odbiorze pojawia się język. Bezpośrednie czyste postrzeganie obywatela się bez słów i jako takie jest doświadczeniem duchowym i mistycznym. Film Dudzika uosabia to co najważniejsze w dokumencie – myślenie obrazami w kontekście przemijania.

„W ciszy” jest próbą uchwycenia i wyrażenia tego, co nie daje się wypowiedzieć, co ukryte jest w umyśle artysty, w naszym umyśle czy otaczającym świecie. „W ciszy” to uchwycenie życia poprzez intensywne, mozolne i cierpliwe badanie rzeczywistości i odkrywanie jej różnorodnych aspektów. Dudzik bada także samo medium, jego czasowy, wizualny i subiektywny wymiar by metaforycznie oddać właściwości percepcji i poznania dokonującego się za pośrednictwem mechanicznego zapisu obrazu.

W efekcie otrzymujemy wizualny poemat subiektywnej percepcji wewnętrznych i zewnętrznych pejzaży. Pojawiają się asocjacje do wystawy z 2000 roku prezentowanych w Kunsthalle we Frankfurcie nad Menem, gdzie Bill Viola w pracach „Kiedy rozum śpi“, „Odejście“ czy „Przedwczesny“ podejmuje podobne ryzyko i wyzwania.

Pan Grzegorz Dudzik w swojej dysertacji doktorskiej „**W ciszy**”. **Dylematy dokumentalisty w społecznościach zamkniętych**, pisze: Jak realizować zdjęcia z respektowaniem zasad odpowiedzialnego dokumentalisty określali już licznie praktycy i liczne autorytety sztuki filmowej. Jest kilka przykładów

takich zestawów norm ogłoszonych w różnych uporządkowaniach. Odwołam się do - dla mnie - istotnego zbioru, a w nim do trzech norm – w mojej ocenie kluczowych: „Wyjmuję kamerę tylko wtedy, kiedy czuję, że mam na to zgodę bohatera. Wyłączam kamerę, kiedy czuję, że sytuacja jest niezręczna dla bohatera. Myślę o tym, co go spotka po filmie”.

Przekonany jestem o ważności spojrzenia na ten film z otwartym sercem i umysłem. Dzięki takiej postawie odbiorca będzie w stanie go odczytać – odczuwając. To jedyny wysiłek, jakiego zdaje się oczekiwać od widza autor obrazu „W ciszy”. W tym przypadku jest to niezbędne, ponieważ „W ciszy” żyje własnym życiem i pomimo nawiązań do rzeczywistości, zupełnie od niej niezależnym. Tak jak funkcjonują przedmioty podniesione do rangi dzieł bez użycia środków multimedialnych nadal byłyby tylko zapisem, jednowymiarowym znakiem. Nawet w malarstwie pozostałyby tylko kształtem, cieniem, odzwierciedleniem formy rzeczywistej. Łącznikiem pomiędzy klasycznym malarstwem a twórczością Pana Grzegorza Piotra Dudzika są prace powstałe ponad 30 lat temu autorstwa Cy Twombly znajdujące się w Philadelphia Museum of Art, gdzie rozgorączkowana czerwień alienuje czas. Czas, o który zapytany Pan Grzegorz, stwierdził, że jest dla niego ważny a nawet bardzo ważny, jeżeli nie najważniejszy.

Grzegorz Piotr Dudzik jest dokumentalistą, który podejmuje ryzyko. Przesuwa w swojej wypowiedzi granice obrazu i wyznacza dla niego nowe obszary. Postawa artystyczna, organizacyjna i kulturotwórcza Pana Grzegorza Piotra Dudzika jest dla mnie osobiście jak „Tajemniczy płomień królowej Loany” autorstwa Umberto Eco – doktora honoris causa mojej macierzystej uczelni.

Pracę doktorską Pana Grzegorza Piotra Dudzika oceniam bardzo wysoko i przedkładałam wniosek do Wysokiej Rady Wydziału Operatorskiego i Realizacji Telewizyjnej, Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi, o przyznanie Panu Grzegorzowi Piotrowi Dudzikowi stopnia doktora w dziedzinie SZTUK FILMOWYCH.

Mariusz Dąbrowski